

Ето, така той почна:
 Живѣлъ Мърко — зълъ котакъ,
 Котакъ Сибирски.
 Ръсть ималъ той голѣмъ,
 Ръсть господарски
 Кожухъ носѣлъ скъпъ и топълъ,
 Чисто по болярски,
 А мустаци ималъ дълги,
 Дълги като на турчинъ.
 Ходилъ наврѣдъ като бѣсенъ,
 Но въ кражба билъ замѣсенъ
 И за туй на гредата обѣсенъ.
 Радвайте се . . .“! Но едва успѣ проповѣдника да изрѣче тѣзи думи, и ето че нашиятъ покойникъ се пробуди и звѣрски се нахвърли върху насъ . . .

— Да бѣгаме! . . . Но кждѣ? Настана ужасна бъркотия! . . . Двадесетъ отъ насъ паднаха намѣсто, а раненитѣ бѣха три пѣти позече. Гледамъ, единъ се връща съ одранъ коремъ, а другъ безъ ухо; одному разкъсана муцуната, а другиму опашката откъсната. А на мнозина гърбоветѣ бѣха тъй страшно избѣлѣни, че кожата имъ на парцали се влачехъ. Царицата Парашкевица едва успѣха да я довлекатъ въ дупката за заднитѣ крака, а царьтъ ни Иринай се спаси съ рана само на носа. Но прѣмудрия старецъ Гризанъ и поета Климъ станаха първа жертва на хитреца Мърко. Съ тѣхъ той закуси най-напрѣдъ.

Така се печално свърши нашия миши пиръ.

